

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 79

OLOI, 28 DE DESEMBRE DEL 1935

PREU 15 cèntims

EDITORIAL

Aniversari de dolor

per A. DOT-ARXÉ

Fa tres anys que la data del 25 de Desembre té per Catalunya, un significat i una emoció profunda; i el fet que en fou motiu és difícil s'oblidi de moltes generacions.

El Primer President de Catalunya, l'Honorable Francesc Macià, deixava de viure materialment entre nosaltres.

La nova havia causat sorpresa; ningú havia pensat mai que Macià pogués morir, costava avenir-s'hi, tots els sentits estaven plens encara de la seva veu, del seu gest, de la seva mirada... no podia ésser, Macià, no era mort; una sensació de desgràcia s'apoderava però de tothom; aleshores es comprenia que calia rendir-se a l'evidència. Macià, era mort!

A donar-li l'últim adéu acudia tot el poble de Catalunya; fileres humanes, inacabables, teixien a través dels carrers i places de Barcelona, una remor de condolença i una llúisor de llàgrimes incontingudes.

L'espectacle fervorós era imponent, un gran silenci dominava totes les coses, les campanes de la Catedral permaneixien mudes.

Davant el fèretre del President, exposat al saló Sant Jordi, homes i dones queien agenollats besant les fustes, altres aixecaven els seus fills enlaire i a la memòria del President mort, els oferien a la causa de Catalunya; alguns, dominats pel dolor es desplomaven, perdent el món de vista, al peu del fèretre.

I així transcorrien hores i hores, s'apagava el sol i sortien les puntes vacil·lants i nítides dels estels que desapareixien quan el sol sortia de nou.

Era la fi i tot tenia un sentit de continuïtat. Podia desaparèixer d'entre nosaltres la noble i elegant figura de Francesc Macià, però tothom es feia aleshores la promesa d'assimilar-se les seves virtuts.

Naixia a Catalunya una nova religió, de culte a l'esperança; la causa era en sí prou humana per merèixer-ho. Macià, n'havia estat el paladí i ens deixava en recança, com un pare que sap que la victòria ha d'ésser pels seus fills, però que no sap si seran prou forts per véncer tots els obstacles abans d'arribar-hi; i essent així res millor podia fer el poble que juramentat-se a realitzar la idea nacional, que Macià havia encarnat.

I han passat dos anys; per Catalunya, dos anys de sacrifici constant i de fidel perseverança. Tot alló més estimat de Macià, ha estat escarnit, els homes més representatius de casa nostra, vexats i perseguits. Són centenars els que esperen en les presons i que hauran recordat aquest aniversari.

No cal perdre la fe, la victòria és cada dia més a prop i serà més estimada i assegurada com més sacrificis hagi costat.

GUSPIRES

per FARRE

Guspíres, no. Llamps i trons descarregarem contra certa gentota que pulul·la pel nostre Hospital. Ho senten, els al·ludits? Els malalts del nostre hospital volen i exigeixen un igual, idèntic tracte, siguin quines siguin les seves conviccions. Arri allà els desaprensus que abusen dels desgraciats i indefensos malalts per imposar llurs farses.

Els de fora vetllarem pels de dins i... un dia arribarà.

* * *

Els *il·lustres de la Lliga* s'oposen a la reposició dels Ajuntaments populars. Amb quin dret, senyors lliguers, impediú signin els pobles regits pels que ells mateixos s'han elegit? Us costarà car, per això, el vostre procedir feixistitzant. Solament així podeu acaparar tots els càrrecs: per almoïna des de Madrid. Mai els obtindreu per elecció, que és com si diguessim legalment. Ho sentiu, senyors catalanistes renegats? Ho sentiu, senyors Judes catalans empedreïts?

* * *

Una guspíra ben cuidada pot encendre el món. Que bé faria aquella guspíra que pogués inflamar tota l'espiritualitat esquerrana de les nostres contrades i com allau destructora, derroqués per l'infinit del temps tota aquesta mena de cosa que es diu dreta reaccionària, cavernícola i feixistitzant, quin únic fi és munyir sempre, n. unyir sempre!

* * *

La mentida, en política reaccionària, és una cosa molt corrent, entenent per mentir el dir el contrari del que hom creu. Es que no ment descaradament el lliguer, per il·lustre que sigui, quan afirma que la Lliga guanyarà les eleccions a Catalunya? Pobre Lliga si no fossin els confessionaris. Ara, que per ells, el confessionari té un doble valor: el perdonar les faltes i l'ensarronar. Entenguí's bé, però, això d'ensarronar. Volem dir, treure les faltes del sarró per... després... M'enteneu? Això volia dir. No res més.

* * *

Ultima guspíra d'enguany? Doncs, heu-la ací, amic llegidor. Bon any nou, feliç any nou. Que ens sigui possible desterrar de la política espanyola i catalana les injustícies, els deshonoros, els estraperlos, els llops amb pell d'ovella. En fi, que poguem alcançar la verdadera pau dels esperits.